

cele întreprinse de ei, în viziunea lor creatoare și altele asemenea, spre a ne cunoaște noi toți mărginirea și a căuta nemărginirea, absolutul, cele netrecătoare, deplina desăvârșire, printr-o mai mare încordare a întregii noastre ființe.

Acum doi ani, când am călătorit către Răsărit, acolo am văzut cumplita sărăcie, o viață încă a „erei de piatră”, a primelor capitole din Biblie. M-a izbit acel tablou și mi-a venit gândul că tocmai în virtutea acestei condiții sălbatice, fără apărare, s-a aprins anume acel foc ce s-a pogorât din cer, pe care Hristos ni l-a adus. Întorcându-mă în Europa, în mediul celor care trăiesc în condiții de confort și, adesea, de prisos de bogăție materială, m-a izbit satisfacția oamenilor în acest plan material și lipsa capacității de a cuprinde în adâncul ființei lor ideea veșniciei, de a trăi această veșnicie încă de aici.

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 28 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Marti 29 iunie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfinții Apostoli Petru și Pavel
Sâmbătă 3 iulie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 4 iulie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

Ceea ce uimește cel mai mult duhul meu este lipsa adevăratei rugăciuni în lumea noastră contemporană. Chipul omului s-a înjosit până la totala neputință de a crede în faptul că Tatăl nostru este Făcătorul a tot ce este, Tată adevărat, apropiat. Sunt convins că oamenii, cu cât mai mult își vor pierde chipul și asemănarea cu Făcătorul, cu atât mai greu le va fi să-și rezolve toate celelalte probleme.

Ziua sfârșește, soarele apune, se apropie ceasurile tihnite ale nopții, când îți auzi zgomotul sângelui ce curge prin vine. Iubesc această liniște, aș dori să dispun de mai multă putință de a petrece în ea, în afara grijilor a tot ce este vremelnic.

Sursa: **Arhimandritul Sofronie**, *Scrisori către familia Protoiereului Boris Stark*, Editura Accent Print, 2015

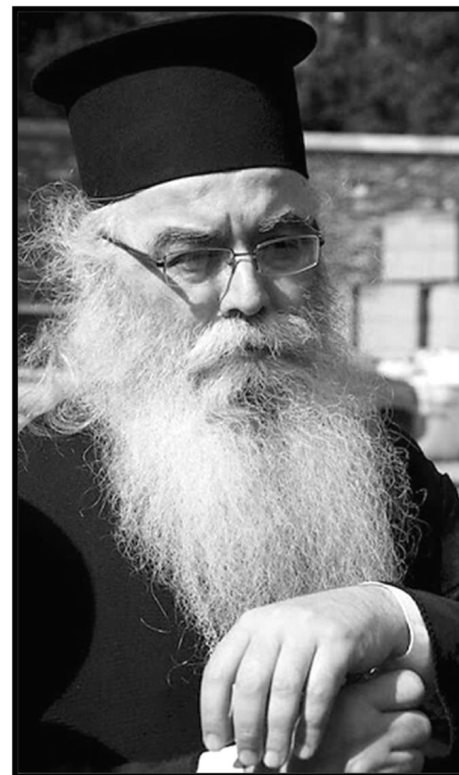
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Dobândește duh de copil în tine, pentru că doar duhul de copil
Îl caută pe Duhul Tatălui, ca El să-l conducă și să-l sprijine.”

– Sfântul Iustin Popovici

Nr. 396 / 27 iunie 2021

BUCURIA SINGURĂȚĂȚII FIREȘTI

Există un tip de singurătate – singurătatea firească – care nu este patologică, ci creativă, plină de viață și de har. Ea este ilustrată de despărțirea firească de lume, despărțire pe care o instituie monahii. Este vorba despre un fel de rugăciune căreia ar trebui să-i consacrăm toți mult timp. Trebuie să fim în stare să ne retragem din mulțimile zgomotoase care sunt atât de superficiale, surse de atâta distragere și atât de contra-productive, într-o repliere care oferă sănătate, frumusețe și bine.

Este important să învățăm să ne închidem comunicării constante cu mulțimea care nu ne îngăduie să fim singuri cu noi înșine și, drept urmare, nu ne face în stare să fim cu Cel care este întotdeauna în așteptare, Logosul întrupat de

PĂRINTELE
MOISE AGHIORITUL

† 1 Iunie
1952 – 2014

Dumnezeu. Trebuie să ne facem timp pentru a afla calea pentru acest alt gen de comunicare sfântă pe care ne-o îngăduie singurătatea firească. Și trebuie să ne consacram acestei cunoașteri cu grijă, cu un program ordonat, disciplinat.

Vă rog să aveți clar în minte faptul că noi nu vorbim despre cei ce caută să scape de preocupările lumești pentru a se odihni, pentru a vedea apusuri frumoase de soare, pentru a contempla cerul înstelat. Aceste activități nu sunt duhovnicești. Nu vorbim nici atât despre cei ce caută să mediteze folosind tehnici de origini îndoielnice pentru a obține rezultate îndoielnice. Și nu discutăm nici despre cei care consacră momente fugitive unor reverii superficiale și care pretind că se pocăiesc când sunt cuprinși de niște emoții sentimentale, la aducerea aminte de păcatele din tinerețe. Și în mod sigur nu vorbim despre cei care sunt plini de bune intenții, însă care au naivitatea să creadă că viața duhovnicească a isihiei, sfânta liniștire, constă în plimbări pe malul mării cu o metanie în mână. În sfârșit, nu vorbim despre turiștii duhovnicești care vizitează locurile sfinte și conversează cu îndrăzneală cu persoanele sfinte, însă care nu-și renegă egoul, nici nu-și jertfesc voia. Astfel de activități nu sunt decât încercări superficiale de

evadare din viață, printr-o adâncă visare și o imaginație capricioasă.

Singurătatea despre care vorbim ține de isihie, de sfânta liniștire – realizată cu un efort ascetic – care ne eliberează din singurătatea lumii, chiar dacă noi înșine ne aflăm într-un oraș zgomotos sau într-o familie dezorganizată. Vorbim despre perseverența și despre răbdarea care ne ajută să cercetăm rădăcinile cele mai adânci ale existenței noastre și să-i înțelegem limitele, care risipește întunericul ce ne sfârșește și ne descurajează.

Trebuie să învățăm să ne rugăm. Avem nevoie de privegheri, de trezvie – o trezvie constantă într-o postură nemișcată și în liniște.

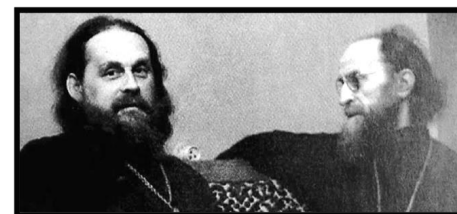
Când mă aflu lângă Dumnezeu, de ce să mă tem? El m-a călăuzit spre locul în care pot fi călăuzit de El. Fără să aștept nimic de la prieteni și de la cunoștințe – dezamăgit amarnic de arte, tehnologie, ideologii, pierzând orice interes pentru pălăvrăgeala în societate și pentru codurile sociale lipsite de sens – mă apropii de privilegiul deznădejdiei. Devin conștient că, în goliciunea mea, Dumnezeu Însuși este aici pentru a mă acoperi cu adevărata nădejde. Și în această minune, Preasfânta și toți sfinții sunt prezenți pentru a-și aduce sprijinul.

În această singurătate firească, această dumnezeiască singurătate, aflu ajutor. Măștile de actor pe care am simțit nevoia să le port – sau care mi-au fost impuse – le-am aruncat. Eram într-o stare tristă. În fiecare seară aveam nevoie să merg la o altă întâlnire, să fac parte dintr-un alt grup, căci trebuia să fiu integrat undeva. Permanent îmi schimbam masca. Cu toate acestea, acum, retrăgându-mă în sinea-mi, încep să trăiesc, să conștientizez că sunt un copil al lui Dumnezeu, pentru a-mi descoperi identitatea unică și de neînlocuit, chipul meu, persoana mea. Încep să observ lucrarea patimilor. Pot să-mi văd puterile și limitele. Am ispășit greșelile, fantezmele, excesele, apatia și nepăsarea.

O hotărâre categorică îngăduie să ne călăuzească pașii spre acest sanctuar singuratic al cunoașterii de sine și de Dumnezeu. În acest sanctuar al singurătății, singurătatea care fusese spaimă devine desfătare. Căci cel ce este cu Dumnezeu nu poate fi niciodată singur, deoarece el este în dialog cu el însuși și cu Dumnezeu. Aici ne aflăm noi înșine cu mai puțin individualism și cu mai multă iubire pentru ceilalți. Găsim lacrimi pentru durerea și suferința fraților și surorilor noastre și puterea de a ne înmulți efortul pentru a-i ajuta. Căci glasul care se aude din adâncimile celui solitar străbate

norii și-L ajunge pe Dumnezeu Unul și Întreit, Care întotdeauna ascultă și întotdeauna răspunde.

Sursa: doxologia.ro

PĂRINTELE SOFRONIE SAHAROV

1896 – 1993

UNII TÂNJESC DUPĂ LINIȘTE,
ALȚII DORESC ZGOMOT

Aproape niciodată, cu nimeni, nu se întâmplă să existe un echilibru între nevoi și cele ce vin asupra. Unii tânjesc după liniște și tihnă, iar această tihnă nu li se dă; alții doresc tovărășie, zgomot, activități, dar rămân în singurătate, uitați, ocoliți. Iar aceasta aproape întotdeauna și pretutindenea: sau este prea mult de lucru, sau nu ai ce face; sau ești sfâșiat din dragostea celor care trag către tine, sau nu mai poți din pricina singurătății apăsătoare.

Mai „rău” decât toate este faptul că, în cele mai multe cazuri, omul întâmpină în viață contrariul a ceea ce caută. Care este tâlcul acestora? Poate că oamenii sunt puși într-o stare de conflict, în condițiile divergențelor între voințe, ale nepotrivirii viziunilor, în condițiile neputinței materiale de a-și împlini